

ikke ved at indføre den »omvendte bevisbyrde«, regeringen foreslår. Gennemførelsen af denne regel vil skabe helt uoverskuelige problemer i ligningsarbejdet. Det vil føre til stærkt forøget arbejdspress og skærpelse af den frustration, som allerede eksisterer i indkomstskattesystemet.

Det er forståeligt, at regeringen viger tilbage fra at anvende »bruttoprincippet« ved opgørelsen af rentefradraget – men det »nettoprincip«, regeringen foreslår, rummer også betydelige urimeligheder. For det første er der en skæv social balance i dette princip, idet personer med renteindkomster favoriseres på bekostning af personer med lønindkomster. For det andet vil det forhold, at f. eks. aktieudbytter ikke medregnes som renteindtægter, medføre en tendens til omlægning af kapitalplaceringerne bort fra erhvervsaktive investeringer i retning af passive investeringer i f. eks. obligationer og pantebreve. Og for det tredje vil det indebære en fordyrelse af boligudgiften for de skatteydere, der bor i egen bolig, at lejeværdien ikke sidestilles med renteindtægter.

Mindretallet må på denne baggrund henstille til regeringen at søge andre veje til løsning af problemerne omkring rentefradraget – og indstiller derfor forslaget til *forkastelse*.

Et *andet mindretal* (det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) ser ingen hensigt med fremsættelse og gennemførelse af beslutningsforslaget, når henses til, at det af regeringen stillede lovforslag L 65 fortsat er til behandling i udvalget, idet beslutningsforslagets materielle indhold, bortset fra et enkelt punkt, er det samme som lovforslagets indhold, som mindretallet ikke kan godtage, og hvorom henvises til folketingets forhandlinger, sp. 1824 og 1846. Mindretallet indstiller beslutningsforslaget til *forkastelse*.

Et *tredje mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller forslaget til *forkastelse* og bemærker:

Som detaljeret påvist i bogen »Indkomstskatten. Samfundets Skurk« (september 1979) er indkomstskatten uegnet i nu- og fremtidens samfund. Derfor gælder det om at begrænse indkomstskatten. Modsat går det foreliggende forslag ud på at forhøje skatten. Endda skal forhøjelsen ifølge forslaget ske

på et område, hvor der vil være en lang række særlige ulemper – se f. eks. de 9 punkter, som opregnes i fremskridtspartiets betænkningensbidrag af 17. december 1979.

Mindretallet har stillet to forbedringsforslag (nedenfor nr. 1 og 4) og har tiltrådt de forslag, der i al fald gør den gavn, at de mindsker de massive uretfærdigheder og samfundsskader, som forslaget vil forvolde. Det vil ikke på nogen som helst måde afbøde ubalancen i dansk økonomi. Tværtimod vil det trække i den gale retning.

Et *fjerde mindretal* (centrum-demokraternes medlem af udvalget) indstiller beslutningsforslaget til *forkastelse*, men har dog for at mildne virkningerne noget fremsat ændringsforslag nr. 2 og nr. 3.

Mindretallet finder ikke, at problemet omkring sondring mellem hvervsmæssig og privat gæld er løst og ønsker denne problemstilling afklaret, før et eventuelt forslag viderebehandles.

Mindretallet ønsker at understrege, at forslaget i hovedsagen rammer lønmodtagere med egen bolig, som det klart fremgår af et svar fra ministeren til folketingets skatte- og afgiftsudvalg. Det fremgår heraf, at det forventede provenu af omlægningen på 3 mia kr. fordeler sig således:

	mill. kr.
Landbrugere	ca. 50
Andre selvstændige	ca. 150
Andre personer med ejerbolig	ca. 2.500
Andre personer uden ejerbolig	ca. 300

De, der rammes hårdest, er altså lønmodtagere, der samtidig pålægges løntilbageholdenhed gennem andre af den såkaldte helhedsløsnings elementer.

Hvis der overhovedet skal gennemføres en ændring af rentefradraget, bør en sådan fortsat gennemføres ud fra princippet om fradrag i indkomsten ved, at der foretages en beløbsbegrænsning for renter af fremtidig gæld, og ved, at omlægningen foretages over en periode på 15 år.

Et *femte mindretal* (Danmarks retsforbunds medlem af udvalget) vil ved beslut-